



## КОНВЕНЦІЙНА ОХОРОНА АВТОРСЬКИХ ПРАВ У БЕРНСЬКІЙ І ВСЕСВІТНІЙ КОНВЕНЦІЯХ

**Володимир Дроб'язко,**  
*старший науковий співробітник НДІ інтелектуальної  
власності НАПрН України, кандидат філологічних  
наук*

Стаття присвячена порівняльному аналізу основних проблем конвенційної охорони авторського права у двох міжнародних конвенціях, зокрема таким: особи, що мають право на конвенційну охорону; охоронювані твори; умови надання конвенційної охорони; строк конвенційної охорони; особисті права авторів; право на переклад твору; право на відтворення примірників твору; право на публічне використання.

*Ключові слова:* авторське право, Бернська конвенція, Всесвітня конвенція

Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів (Бернська конвенція), що підписана в м. Берні 09.09.1886 р. і набула чинності 05.12.1887 р., стала першим багатостороннім міжнародним договором у галузі авторського права. Вдосконалення методів використання творів вимагало змін у Конвенції, яка доповнена у 1908, 1914 рр.; переглянута у 1928, 1948, 1967, 1971 рр. Нині діє Паризький акт Бернської конвенції 1971 р., змінений у 1979 р. Бернська конвенція є основою формування національного законодавства переважної більшості країн. Принципи Бернської конвенції покладені в основу Всесвітньої конвенції про авторське право, підтверджені та розширені в Угоді про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (Угоді ТРІПС). Україна є членом Бернської конвенції з 25.05.1995 р.

Всесвітня конвенція про авторське право прийнята 1952 р. в м. Женеві. Нову редакцію Конвенції ухвалили 1971 р. Колишній СРСР приєднався до неї 27.05.1973 р. З цього часу учасником Всесвітньої конвенції є Україна, після набуття незалежності оголосила про

своє правонаступництво зобов'язань СРСР відповідно до Всесвітньої конвенції.

У преамбулі до Всесвітньої конвенції договірні держави декларують, що Конвенція є доповненням уже чинних систем охорони та не зачіпає їх. Насамперед це стосується Бернської конвенції.

Відповідно до додаткової Декларації Всесвітньої конвенції, віднесеної до ст. 17, якщо країна вийде після 01.01.1951 р. зі складу Бернського Союзу, то не користуватиметься в країнах цього Союзу охороною, наданою Всесвітньою конвенцією. Це правило було введено для уникнення виходу країн-членів з Бернського союзу задля низького рівня охорони, надаваного Всесвітньою конвенцією. На зміцнення положень Бернського союзу спрямоване і друге правило цієї Декларації, згідно з яким Всесвітня конвенція не застосовується до охорони творів країн, пов'язаних Бернською конвенцією. Позитивне значення цих умов полягає і в тому, що вони не допустили ослаблення загального рівня міжнародної охорони. З плином часу багато країн, які були членами тільки Всесвітньої конвенції в редакції



1952 р. або 1971 р., приєдналися до Бернської конвенції, що надає вищий рівень охорони, тож відносини між ними регулюються вже відповідно до її норм.

У *Бернській конвенції* встановлені єдині мінімальні права відносно охоронюваних творів у всіх країнах-членах Бернського союзу. Правила, встановлені Бернською конвенцією, поділяють на три групи:

- 1) норми, що визначають безпосередньо зміст певних прав у тексті власне Конвенції (матеріальні норми);
- 2) норми, що відсилають до компетентного національного закону, – колізійні норми, які не містять конкретних правил, що безпосередньо не вирішують те чи те питання, а встановлюють колізійні прив'язки;
- 3) правила, що визначають адміністративне положення та стосуються діяльності Союзу.

У *Всесвітній конвенції* правила першої групи мають менше значення, ніж у Бернській. Правила третьої групи відсутні, за винятком статей XI і XII, що передбачають заснування Міжурядового комітету.

*Особи, що мають право на конвенційну охорону.* Як особи, охорона прав яких передбачена Бернською конвенцією, зазначені автори та їхні правонаступники. Конвенція не дає визначення того, хто є автором. Це питання вирішується внутрішнім законодавством відповідних держав. У Конвенції не розкрито поняття правонаступників, окрім спадкоємців. На відміну від спадкоємців, інші правонаступники є тими основними суб'єктами, що першими користуються перевагами відповідно до Конвенції. Коли в Бернській конвенції мовиться про громадян, це зазвичай не тільки громадяни-фізичні особи, а і юридичні особи «відповідної національності».

Суб'єктами відповідних прав за Бернською конвенцією є:

- громадяни країн-учасниць, які опублікували свої твори уперше в одній із країн-учасниць, а також

громадяни країн-учасниць — автори неопублікованих творів;

- особи без громадянства (апатриди), що мають місце проживання в державах-учасниках;
- автори, що є громадянами держав, що не беруть участі в Бернській конвенції, щодо творів, уперше опублікованих в одній із країн-учасниць.

Стосовно правонаступників автора Бернська конвенція жодних обмежень не встановлює.

Всесвітня конвенція охороняє авторські права громадян, визначені нею, незалежно від місця першого випуску у світ творів і тих громадян держав, які не входять до Всесвітньої конвенції, твори яких уперше випущені у світ на території держави-учасниці (ст. II).

На Женевській конференції 1952 р. зазначалося, що під «громадянами» кожна держава може розуміти, відповідно до свого законодавства, і юридичних осіб.

*Охоронювані твори.* Бернська конвенція містить широкий перелік творів, які підлягають конвенційній охороні. Дано загальне визначення, згідно з яким охорона поширюється на всі твори «в галузі літератури, науки і мистецтва, яким би способом і в якій би формі вони не були виражені» (ст. 2 (1)). Конвенція передбачає дві групи охоронюваних творів:

- 1) твори, охорона яких заснована на постановах Бернської конвенції (охорона *jure conventionis*). Твори цієї групи користуються найбільш повною та безумовною охороною, зазвичай, визначеною у тексті конвенції;
- 2) твори, щодо охорони яких внутрішнє законодавство країн-учасниць може встановлювати певні вилучення чи навіть не надавати їм охорону.

Переважає більшість творів — твори першої групи: книги, брошури, драматичні та музично-драматичні твори, хореографічні й музичні твори з текстом або без нього, твори кінематографічні



або виражені способом, аналогічним кінематографії, твори живопису, скульптури, архітектури тощо.

Друга група охоплює офіційні тексти законодавчого, адміністративного і судового характеру, а також офіційні переклади цих текстів, політичні промови, судові доповіді й інші усні твори. За законодавством країн-учасниць залишено визначення умов, за яких ці твори можуть поширюватися через пресу, передаватися по радіо чи телебаченню з інформаційною метою.

Бернська конвенція передбачає виключне право автора (зазвичай *jure conventionis*) випускати всі ці твори у збірниках.

Щодо творів прикладного мистецтва зроблено виняток. Країни-учасниці Бернської конвенції залишають за собою право визначати сферу застосування законів, віднесених до творів прикладного мистецтва і до промислових рисунків і моделей (промислових зразків), як і умови охорони таких творів, рисунків і моделей. Якщо такий твір у країні походження охороняється виключно як промисловий зразок, в інших країнах може ставитися вимога охороняти цей твір також яке промисловий зразок. На Стокгольмській конференції 1967 р. за пропозицією Італії до цього правила про матеріальну взаємність зроблено доповнення: передбачено, що якщо в країні, в якій запитується охорона, не надається особливої охорони рисункам і моделям, ці твори охороняються як твори мистецтва. Дію принципу матеріальної взаємності в при цьому було обмежено.

Бернська конвенція виділяє наукові твори як самостійну групу охоронюваних творів.

У преамбулі Всесвітньої конвенції йдеться про забезпечення охорони прав на літературні, наукові і художні твори, про розвиток літератури, науки і мистецтва. У ст. I мова йде про літературні, наукові та художні твори.

При охороні наукових творів ідеться про специфічні для наукової творчості способи створення творів і про форми їх

вираження. Тож у багатосторонніх конвенціях наукові твори не «розчиняються» в літературних, а охороняються нарівні з ними.

Всесвітня конвенція не містить широкого переліку охоронюваних творів, детальних положень про охорону певних категорій творів. У ст. I міститься приблизний перелік літературних, наукових і художніх творів, до якого входять «твори письмові, музичні, драматичні і кінематографічні, твори живопису, графіки і скульптури».

*Умови надання конвенційної охорони.* Згідно з Бернською конвенцією особи, що мають право на конвенційну охорону, користуються у всіх країнах-учасницях щодо своїх творів «правами, які надаються нині або надаватимуться в подальшому відповідними законами цих країн своїм громадянам, а також правами, особливо надаваними цією Конвенцією» (ст. 5 (1)).

За Всесвітньою конвенцією в кожній державі-учасниці творам надається така ж охорона, яка надається своїм громадянам. У Паризькому тексті 1971 р. було додатково встановлено, що твори користуються охороною, «спеціально наданою Конвенцією».

Здійснення авторських прав і їх захист у країнах Бернського союзу не залежить від виконання будь-яких спеціальних умов і формальностей (реєстрація, депонування примірників тощо). Стаття 5 (2) Бернської конвенції прямо передбачає, що користування цими правами і здійснення їх не пов'язано з виконанням формальностей. Здійснення прав не залежить від охорони твору в країні походження. Крім тих випадків, коли в самій Конвенції встановлені правила, обсяг охорони, порядок судового захисту визначаються виключно законодавством країни, де порушується вимога про охорону.

Якщо Бернська конвенція не встановлює інших правил, за основу береться законодавство країни, де порушується вимога про охорону, тобто діє колізійний принцип *lex fori*.



Інакше вирішується питання про формальності як про умову визнання й охорони авторських прав у Всесвітній конвенції. У ст. III зазначено, що формальності, передбачені внутрішнім законодавством (депонування примірників, реєстрація, виробництво чи випуск у світ на території певної держави та ін.), вважаються виконаними щодо будь-якого твору, якщо будуть дотримані формальності, передбачені самою Всесвітньою конвенцією.

Всесвітня конвенція передбачає як умову охорони авторського права розміщення на всіх примірниках твору, починаючи з першого видання, спеціального символу (латинської літери «с» в колі), із зазначенням імені володільця авторських прав і року першого випуску у світ.

У Всесвітній конвенції мітяться спеціальні умови, необхідні для захисту авторських прав у судовому порядку. Кожна країна-учасниця може вимагати виконання певних процесуальних правил, зокрема: обов'язкової участі у справі на боці позивача адвоката, допущеного до практики в певній державі; депонування позивачем примірника твору в суді або в адміністративному органі або й там і там одночасно. Невиконання цих умов може завадити лише зверненню до суду, але не існуванню авторського права.

Щодо неопублікованих творів Всесвітня конвенція передбачає, що «в кожній Договірній державі повинні бути встановлені правові способи охорони не випущених у світ творів громадян інших Договірних держав без дотримання для цього будь-яких формальностей» (ст. III (4)).

*Строк конвенційної охорони.* Положення Бернської конвенції, що встановлюють строк охорони авторських прав, не лишалися незмінними. Первинний текст передбачав, що «авторське право підлягає захисту в іноземних країнах не довше, ніж на той строк, який встановлений національним законом автора». Потім протягом

тривалого часу діяло правило, згідно з яким строк охорони визначався правом тієї країни, де було порушено відповідну вимогу про охорону. Якщо ж цей строк був більш тривалим, аніж строк, встановлений у країні походження, то досить було застосувати цей останній. Діяв принцип порівняння строків, найменший з них був своєрідним мінімумом, гарантованим Бернською конвенцією.

На Брюссельській конференції (1948 р.) правило про строк охорони було сформульовано наново. Як мінімальний строк охорона була встановлена протягом 50 років після смерті автора. Отже, строк охорони за Бернською конвенцією визначається для автора довічно, а також протягом 50 років після його смерті. Принцип порівняння строків було залишено для тих випадків, коли національне законодавство країни охорони передбачало строк, триваліший, ніж 50 років. У цьому разі застосовується строк, встановлений законом країни, в якій порушується вимога про охорону.

Для аналогічних творів і творів, виданих під псевдонімом, у Брюссельському тексті було встановлено 50-річний строк охорони, що відраховується від моменту випуску твору у світ. Застосовувався загальний принцип (період життя автора і 50 р. після його смерті), якщо псевдонім не залишає сумнівів щодо особи автора чи коли автор розкриє своє ім'я протягом 50 років від дня випуску у світ.

Принцип порівнянням строків — єдиний критерій встановлення строку за Брюссельським текстом для творів кінематографії, фотографії та подібних до них, а також для творів прикладного мистецтва. У цих випадках строк визначається законом країни охорони, але він не може бути тривалішим від строку дії авторського права, встановленого в країні походження твору.

На Стокгольмській конференції (1967 р.) 50-річний строк охорони було поширено на твори кінематографії, починаючи від моменту, коли зі згоди ав-



тора твір став доступним для публіки або, якщо цього не відбулося, від моменту створення твору (ст. 7 (2)).

Мінімальний строк, передбачений Бернською конвенцією, було введено і для творів фотографії та прикладного мистецтва. Він становив 25 років від моменту створення твору (ст. 7 (4)).

Усі права про строки застосовуються й у разі співавторства; строк дії авторського права обчислюється від дати смерті останнього зі співавторів, який залишився в живих.

У Всесвітній конвенції встановлено короткий мінімальний строк охорони — період життя автора та 25 років після його смерті.

*Особисті права авторів.* У Бернській конвенції приділено небагато уваги регулюванню особистих прав авторів (*droit moral*). Цьому питанню присвячена ст. 6bis, прийнята на конференції в м. Римі (1928 р.), доповнена в м. Брюсселі (1948 р.). Під цими правами в Бернській конвенції розуміють право авторства і право на недоторканність твору. Останнє полягає у праві протидіяти спотворенню чи іншій зміні твору, а також «будь-якому іншому посяганню на твір, здатному завдати шкоди честі або репутації автора». Ці права надається автору *jure conventionis*.

Порядок судового або адміністративного захисту особистих прав авторів, надаваних на основі Бернської конвенції, встановлюється законодавством тієї країни, в якій порушується вимога про охорону авторського права.

Особисті права належать автору протягом його життя, а після його смерті вони охороняються за Стокгольмською редакцією «принаймні до припинення майнових прав». Внутрішнє законодавство визначає, які особи здійснюють ці права після смерті автора.

На Паризькій конференції 1971 р. була зроблена спроба прямо передбачити охорону особистих прав авторів у тексті Всесвітньої конвенції. Представник Аргентини запропонував визначи-

ти в новій ст. IVbis, низку прав («право відстоювати авторство на твір і перешкоджати будь-якому спотворенню і будь-якій іншій зміні твору»). Декілька делегацій висловилися на користь принципу, що особисте право — одне з найбільш фундаментальних прав автора. Цю пропозицію прийнято не було, зокрема з посиланням на те, що в низці держав-членів особисті права автора не визнаються внутрішнім законодавством.

У результаті, до тексту Всесвітньої конвенції була включена нова стаття, в якій ідеться про основні права автора, які забезпечують охорону майнових інтересів.

*Право на переклад твору.* Правило про виключне право автора на переклад свого твору — одне з основних правил як Бернської, так й у Всесвітньої конвенцій. Здійснення цього права автора має важливе практичне значення. На Берлінській конференції 1908 р. до Бернської конвенції було введено правило, суть якого не змінилась у подальших редакціях: авторові надається виключне право на переклад протягом усього строку дії права на оригінальний твір (ст. 8). У кожному випадку перекладу твору іноземного автора в іншій країні-учасниці Бернської конвенції необхідно одержати дозвіл володільця виключного права. Переклад може бути виданий в іншій країні тільки на умовах, погоджених з володільцем відповідних прав (насамперед за умови виплати відповідної винагороди). Існує можливість зберегти чинність первинного тексту Бернської конвенції з цього питання (ст. 5 переглянутого в м. Парижі в 1896 р. Бернського тексту 1886 р.). Такі ж заяви можуть зробити і держави, що вступають до Бернського союзу. У всіх цих державах, які зробили таке застереження, виключне право на переклад обмежується: воно повністю припиняється, якщо протягом 10 років від часу виходу в світ твору автор не публікує його перекладу мовою країни, яка зробила застереження.



У відносинах країн, які зробили таке застереження, діє принцип матеріальної взаємності, решта держав-членів Союзу можуть відповідним чином обмежити охорону права на переклад творів, країною походження яких була держава, що зробила таке застереження.

У Всесвітній конвенції право на переклад — це єдине право, передбачене безпосередньо в первинному текст Конвенції (у тексті 1952 р.): «Авторське право включає виключне право здійснювати і випускати у світ переклади, дозволяти переклади і випуск у світ перекладів творів, які користуються охороною згідно з правилами цієї Конвенції» (ст. V). Право на переклад підлягає у всіх країнах обов'язковій охороні; у внутрішньому законодавстві з дотриманням правил, встановлених Всесвітньою конвенцією, можуть бути запроваджені обмеження цього права, які полягають у можливості надання спеціальних ліцензій.

Під «випуском у світ» у Всесвітній конвенції розуміють «відтворення в матеріальній формі примірників твору і надання невизначеному колу осіб можливості читати його або ознайомитися з ним шляхом зорового сприйняття» (ст. VI).

*Право на відтворення примірників твору.* У внутрішньому законодавстві країн-учасниць міжнародних конвенцій право на виготовлення різними способами та засобами примірників твору є одним із основних прав автора і його правонаступників. Тривалий час конвенції не містили загального положення про це право автора, регулювання права на відтворення належало до компетенції внутрішнього законодавства.

У Бернській конвенції це право згадується лише у зв'язку з особливими випадками. Первинно йшлося про це у зв'язку зі статтями, опублікованими в газетах і журналах.

З розвитком техніки, насамперед технічних засобів розповсюдження та розмноження інформації, на конференціях з перегляду Бернської конвенції

до неї долучилися постанови про механічне відтворення (звукореєстри) за допомогою магнітофону, шляхом передачі по радіо.

Після Брюссельської конференції 1948 р. стали актуальними питання зняття копій з творів, особливо з творів наукової літератури. Це зумовило необхідність врегулювати в тексті Бернської конвенції право на відтворення, встановити певні винятки й обмеження при здійсненні цього права.

На Стокгольмській конференції 1967 р. було прийнято загальне правило, потім повторне — в Паризькому акті 1971 р. У ст. 9 (1) було встановлено, що «автори літературних і художніх творів, охоронюваних цією Конвенцією, користуються виключним правом дозволяти відтворення цих творів будь-яким способом і в будь-якій формі». Під відтворенням потрібно розуміти будь-яку матеріальну фіксацію твору в одному чи багатьох примірниках. У тексті Бернської конвенції нема тлумачення цього поняття. Єдине роз'яснення міститься у ст. 9 (3), згідно з яким «будь-який запис звуку або зображення» розглядається як відтворення.

Питання про можливі винятки з цього права були предметом тривалої дискусії на Стокгольмській конференції 1967 р., у результаті якої до ст. 9 було включено п. 2, згідно з яким за країнами-членами Бернського союзу зберігається право в своєму законодавстві дозволяти відтворення твору в певних особливих випадках за умови, що таке відтворення не заважатиме нормальному використанню твору і не завдаватиме відчутної шкоди законним інтересам автора.

З цього формулювання в коментарях були зроблені такі висновки:

- за нормальної експлуатації твору взагалом не допускаються винятки з права на відтворення;
- водночас не може розглядатися як завдання відчутної шкоди законним інтересам автора виготовлення фотокопій для наукових цілей



або особистого використання. Інша справа, коли фотокопії виготовляються для виробництва, проте національне законодавство може передбачити в цих випадках виплату відповідної винагороди.

Значення Стокгольмської конференції з цього питання полягало у введенні загального принципу, центр же уваги визначення винятків було перенесено на національне законодавство.

Всесвітня конвенція в редакції 1952 р. взагалі не розкриває поняття відтворення твору, повністю залишаючи вирішення цього питання за внутрішніми законодавствами країн-учасниць.

Включення відповідних правил до тексту Всесвітньої конвенції було здійснено на Паризькій конференції 1971 р. введенням нової ст. IVbis, в якій передбачено, що «права, про які йдеться у статті першій, включають основні права, які забезпечують охорону майнових інтересів автора, в тому числі виключне право на дозвіл відтворення будь-якими способами, публічного виконання і передачі по радіо».

У ст. IVbis було передбачено також, що будь-яка договірна держава може відповідно до її внутрішнього законодавства робити винятки з перелічених вище прав, які не суперечать духу і положенням Всесвітньої конвенції.

В останній фразі ст. IV bis (2) передбачається зобов'язання держави забезпечити розумний рівень ефективної охорони кожного права, про яке мовиться у цій статті.

Спроба обмежити право на відтворення в інтересах країн, які розвиваються, була зроблена на Стокголь-

мській конференції. У подальшому ці правила були змінені на Паризьких конференціях. Прийняті на цих конференціях правила увійшли до тексту Всесвітньої конвенції (ст. V quarter) і до Додаткового розділу Бернської конвенції (ст. III).

*Право на публічне виконання.* Стаття 11 Бернської конвенції встановлює, що автори драматичних, музично-драматичних і музичних творів користуються виключним правом дозволяти:

- постановки та публічне виконання своїх творів, зокрема й постановку і публічне виконання будь-якими способами й засобами;
- публічну передачу будь-яким способом постановок і виконань своїх творів.

Такі ж права надаються авторам драматичних і музично-драматичних творів щодо перекладів їхніх творів протягом усього строку дії їхніх прав на оригінальні твори.

Поняття «публічний показ і виконання» у Бернській конвенції не розкрито, внесення до Стокгольмського тексту 1967 р. слів «будь-якими засобами або способами» свідчить про тенденцію до розширення цього поняття.

У Всесвітній конвенції 1952 р. правила з цього питання відсутні. ♦

### Список використаних джерел / List of references

1. Богуславский М. М. Вопросы авторского права в международных отношениях. Международная охрана произведений литературы и науки. М. : Наука, 1973. Boguslavskiy M. M. Voprosy avtorskogo prava v mezhdunarodnyh otnosheniyah. Mezhdunarodnaia okhrana proyzvedenyi literatury i nauki. M. : Nauka, 1973.
2. Бернская конвенция об охране литературных и художественных произведений. Парижский акт от 24.07.1971 г., измененный 02.10.1979 г. Женева : ВОИС, 1990.



- Bernskaia konventsia ob okhrane literaturnykh i khudozhestvennykh proizvedeniy: Parizhskiy akt ot 24.07.1971 g., izmenennyi 02.10.1979 g. Zheneva : VOIS, 1990.*
3. *Всесвітня конвенція про авторське право // Інтелектуальна власність в Україні: правові засади та практика. Т. 1: Право інтелектуальної власності. К. : Ін Юре, 1999.*
- Vsesvitnia konventsia pro avtorske pravo // Intelektualna vlasnist v Ukraini: pravovi zasady ta praktyka. T. 1: Pravo intelektualnoi vlasnosti. K. : In Yure, 1999.*
4. *Липцик Д. Авторское право и смежные права / Пер. с фр. М. : Ладомир; Издательство ЮНЕСКО, 2002.*
- Liptysk D. Avtorskoe pravo i smezhnie prava / Per. s fr. M.: Ladomyr; Izdatelstvo UNESCO, 2002.*
5. *Силке фон Левински. Роль и будущее Всемирной конвенции об авторском праве // Авторское право. Бюллетень ЮНЕСКО. 2006. № 4.*
- Silke fon Lewinski. Rol y budushchee Vsetyrnoi konventsii ob avtorskom prave // Avtorskoe pravo. Biulleten UNESCO. 2006. № 4.*
6. *Мазуе К. Бернская конвенция об охране литературных и художественных произведений // Международные конвенции об авторском праве. Комментарий. М.: Прогресс, 1992.*
- Mazuie K. Bernskaia konventsia ob okhrane literaturnykh i khudozhestvennykh proizvedeniy // Mezhdunarodnye konventsii ob avtorskom prave : Kommentariy. M.: Progress, 1992.*

Надійшла до редакції 27.03.2017 р.

**Дробязко В. Конвенционная охрана авторских прав в Бернской и Всемирной конвенциях.** Статья посвящена сравнительному анализу основных проблем конвенционной охраны авторского права в двух международных конвенциях, в частности: лица, имеющие право на конвенционную охрану; охраняемые произведения; условия предоставления конвенциональной охраны; срок конвенционной охраны; личные права авторов; право на перевод произведения; право на воспроизведение экземпляров произведения; право на публичное использование.

*Ключевые слова:* авторское право, Бернская конвенция, Всемирная конвенция

**Droblyazko V. Conventional protection of copyright in the Berne and Universal Conventions.** The article is devoted to the comparative analysis of the main problems of the conventional copyright protection in two international conventions, including: the person entitled to the protection of the Convention; protected works; terms of statutory protection; statutory term of protection; personal rights of authors; right of translation work; the right to reproduce copies of the work; right of publicity.

*Keywords:* copyright, the Berne Convention, the World Convention